

ESPLENDOR

Un relat de: [Engrunes de vida](#)

Ja han arribat els músics! Correm, correm tots a la plaça que ja han arribat els músics. I porten vocalista!

- Que porten què?

- Que porten vocalista i tot! Un noia rossa, molt bonica.

- No m'ho crec...

Al petit poble d'Argençola eren les quatre de la tarda d'un dissabte i feia un sol espaterrant i molta calor perquè ja havia començat l'agost. A la nit hi hauria ball a la sala del cafè perquè era la Festa Major i just ara acabava d'arribar l'orquestra que havia contractat l'ajuntament. Eren vuit o deu músics d'un grup bastant conegut per aquelles contrades i venien d'Igualada. Uns quants van arribar amb una rúbia, un cotxe familiar amb carrosseria de fusta i altres amb moto. Aquest any però, hi havia una novetat: del cotxe va baixar una noia jove, rossa, molt bonica i molt riallera. Portava una faldilla blanca prisada i un polo de color blau turquesa amb els dos botonets descordats. Estava moreneta de pell i duia ulleres de sol. Als peus, unes sandàlies blaves de tires amb una mica de taló. Es veia una noia encantadora i tothom va donar per descomptat que era la vocalista.

Hi hauria Ball de Festa Major dissabte a la nit i diumenge a la tarda, així que els músics es repartien per les cases del poble que els donaven menjar i allotjament. A casa dels meus padrins sempre hi anaven tres músics perquè era una masia molt gran i tenien habitacions de sobres.

El padrinet era el meu tiet, germà del meu pare, i la que de debò era la meva padrina era la seva dona, la Felícia. El meu padrí de debò era l'avi per part de mare. Els avis paterns no els vaig arribar a conèixer. La padrineta cuinava molt i molt bé i els músics sempre deien que volien hostatjar-se a Cal Serrats pels guisats de la padrineta. La mama deia que a Cal Serrats eren molt rics, perquè tenien moltes terres i a més la granja nova de les gallines.

Jo, com cada estiu, vivia allà. Quan s'acabava l'escola i començaven les vacances, em frisava perquè vinguessin el padrinet i la padrineta a mercat a Igualada i se m'emportessin amb ells, amb carro, cap a Argençola. I m'hi quedava fins a finals d'agost que em tornaven cap a Igualada, també aprofitant que baixaven a mercat.

La meva mare tenia una botiga de vins i comestibles i no podia estar per mi perquè tenia tot el dia la botiga oberta, des de les vuit del matí fins a les deu del vespre. La botiga era al mateix lloc on vivíem, una petita casa de baixos i dos pisos i nosaltres teníem llogats els baixos i el primer pis. Hi havia una petita rebotiga i allà menjàvem. Així es podia continuar atenent les clientes que venien, dia sí dia també, just a l'hora de dinar, a buscar un petricó de vinagre o un paquet de pastes. El meu pare es posava bastant nerviós amb aquestes interrupcions. Ell només atenia la clientela si la mama era dalt al pis cuinant o fent el que fos... Com que el negoci no donava per gaires alegries, ell havia de treballar de peó en una adobaria. Quan va deixar pagès i es va instal·lar a ciutat, va fer de carreter un temps però després va entrar a l'adobaria que pagaven molt més bé.

Així que, la meva germana i jo, cada estiu anàvem uns dos mesos a casa padrineta. Els meus cosins ja eren grans i la padrineta ens estimava molt i li agradava tenir-nos a casa seva tot i que jo la feia patir molt perquè no volia menjar. Quan la meva germana es va fer gran, va començar a treballar i ja no va pujar més. Només per la Festa Major.

I tant! Per la Festa Major pujaven els meus pares i la meva germana amb la Hispano fins a la casa del Violí, continuaven a peu fins al poble i després encara un tros més fins a Cal Serrats. A més, també venien altres familiars de pobles veïns, entre ells, cosins llunyans de més o menys la meva edat. Així doncs, aquells dies hi havia diversió assegurada!

Els músics van descarregar els instruments i els altaveus i van començar a instal·lar-los a la sala del cafè. Alguns nois i noies del poble els ajudaven i arreglaven les taules del voltant de la sala, entre ells, allà enfeinat com el primer, hi havia el meu cosí. La noia va seure discretament en un racó i semblava que esperava algú. Els joves treballaven tot riallers i la miraven de cua d'ull, però cap d'ells no va gosar dirigir-li la paraula. Al cap d'una estona, la noia va sortir a fora i va pujar fins al castell. El poble està situat a 700 m. d'alçada i des de dalt de tot es domina mitja comarca de l'Anoia i un tros de la Segarra. Ja eren quasi les sis i començava a córrer el ventet. La sala ja estava quasi a punt i el meu cosí va anar-se'n cap a casa per sopar i arreglar-se per al ball. Quan els nois van preguntar on era la noia, ningú no va saber què dir.

Jo era a la masia jugant amb els cosins i cosines que havien anat arribant de mica en mica: els dels pobles veïns amb carro, els de Barcelona amb cotxe, els de Cervera i els d'Igualada arribaven a peu perquè l'autocar els deixava a baix a la carretera general. Els meus pares ja hi eren també perquè havien tancat la botiga una mica

abans. I va arribar el meu cosí amb la noia.

Tot eren abraçades i petons i a l'hora de sopar hi havia un ambient de gresca general, tothom fent broma amb tothom. A la galeria, el meu pare, el padrí i els altres tiets parlaven de com anaven les coses. El padrí començava dient: Engony... i feia una pausa que a mi em semblava llarguíssima, ...sembla que tindrem una bona collita. Els altres no trencaven mai aquesta pausa, esperaven el final de la frase de la manera més natural. De tant en tant, els molestàvem amb els nostres jocs i crits i la padrina ens deia: Nens, deixeu els homes tranquils. La padrineteta ho controlava tot; tan aviat era a la cuina dirigint les cuineres com repartint habitacions, rondinant els nens o recordant al meu cosí que encara havia de donar menjar als cavalls. La meva mare la volia ajudar però ella li deia que descansés que ja anava prou atrafegada tota la setmana. Els joves formaven grupets i xerraven de les seves coses i reien, no sé per què però sempre reien... La noia era al grup dels joves.

Jo no encaixava ben bé enlloc. Em sentia gran per jugar amb la canalla però el grup dels joves no hi podia entrar encara. Així que anava de la galeria al menjador, del menjador al portal, del portal a l'era... Els joves s'havien reunit a l'entrada de la masia. Eren tres xicotets i la noia. Ella parlava amb tots i tots estaven per ella. No sé què deien perquè quan m'hi acostava, callaven i el meu cosí em deia que si no volia res, més valia que toqués el dos. La conversa semblava molt divertida perquè estaven molt contents i feien broma entre ells. La noia somreia i se li veien les dents blanquíssimes. Jo volia ser com ella però encara era una nena...

El sopar era abundós: entremesos i vedella amb suc. El vi, el millor del celler. Per postres sempre hi havia meló, síndria i algun pastís. Ah! I quan tornàvem del ball, a la matinada, teníem a punt el ressopó: coca, galetes i vins dolços. S'obria el menjador gran, es despleguava la taula i s'encenia l'aranya de cristall. Era el sopar de la Festa Major i a Cal Serrats se celebrava com cal.

Ens posàvem a taula ben mudats, amb la roba d'anar a ballar, així que havíem de vigilar de no tacar-nos. Era un moment dolent per a mi per allò de menjar poc. Tothom em repetia que si no menjava, no creixeria pas i alguna tieta deia que semblava un sac d'ossos. Jo feia el que podia, menjava una mica i em distreia una altra mica, així que quan tothom ja havia acabat les postres jo encara tenia un tros de vedella voltant per la boca. Però com que era Festa Major, ningú no volia enfadar-se i al final em donaven el meló perquè ja era l'hora d'anar a ballar.

Jo també hi anava al ball perquè la mama deia que no em volia deixar a la masia. I jo, encantada de la vida! La mama ens feia els vestits a la meva germana i a mi i sempre anàvem iguals. Aquell any estrenava un vestit de niló, blanc amb unes floretes vermelles petites, molt estarrufat amb uns enagos a sota, de màniga curta i escot barca per tal que no se'm vegessin massa els ossos i portava un cinturó prim de color vermell. Als peus, unes sandàlies blanques cordadetes amb una sivella. Era el 1961, jo tenia onze anys i era plana com una fusta de planxar. Tenia els cabells llargs, castanys, molt finets, i se m'esvalotaven per no res, així que la mama sempre em feia dos monyets.

Va aparèixer la noia vestida per al ball. Portava sabates de xarol, blanques, de talons, i es veia molt més alta. El vestit també era estampat però d'unes roses grosses sobre un fons blanc. De coll camiser, força escotat, de manera que deixava veure tot el coll que duia ben nu. El cos era cenyit, amb el pit alt, abundant i ben posat. La cintura fina, de vespa, amb un cinturó ample folrat de la mateixa roba. La faldilla, acampanada, li donava un aire de princesa. Els cabells rossos, ondulats, els duia recollits en un monyo alt amb dos rínxols que queien pels costats. De joies, en un braç el rellotge i en l'altre una esclava molt fina i a les orelles unes arracades grosses en forma de flor. Duia poc maquillatge, un toc rosa nacrat als llavis molsuts i una mica de blau als ulls. L'aire exòtic li donaven les ulleres en forma de fulla. Estava esplèndida.

Quan vam entrar a la sala del cafè, tothom ens va mirar. Jo estava feliç. El ball va començar, els meus pares es van posar a ballar, es van fer grupets de nois i grupets de noies que es miraven riallers fins que es van començar a emparellar i van sortir a la pista. Jo m'ho mirava i esperava...

- Aquesta és la vocalista? Aquesta any us heu passat, eh? Carai, quina bellesa...
- Quina vocalista? Però si no n'hem contractat pas cap, de vocalista.
- I doncs, qui és aquella noia?
- És de Cal Serrats, és la seva neboda d'Igualada.
- Aquesta és la nena del Melitó?
- Sí, la gran. La petita és aquell nap-buf que corre per allà.
- Però si fa quatre dies que anava amb trenes.
- Doncs mira noi, ara ja és una noia.
- Una noia esplèndida! Mira com l'envolten tots els nois...

Sí, era una noia esplèndida. Ara és una iaia esplèndida.